

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 256.

Tiende Session.

60de Møde.

Mandagen den 20de December Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Eschering (forts.): Saaledes er det egentlige Forhold her; dersom det er rigtigt, at en foreløbig Lov, ved blot at forelægges her, er skeet Gyldest, og at den uden at forelægges her, uden at faae Sanction her, er forkastet, saa maa det jo her kunne siges, hvad der rigtignok-intetsteds staar, at den ved denne Forelæggelse er bleven taust antaget, og at den derved er gjort til en virkelig Lov (Stemmer: Nei.). Jo, det synes mig en ganske simpel Følge af Sagen. Man stille hvilkefomhelst Systemer op, som man vil, saa maa dette „forelægge“ betyde Noget; betyder det kun „meddele“, saa er det at sige: Kongen har udgivet en foreløbig Lov, som i dette Dieblik ikke betyder Noget, fordi Kongen har ved en Resolution, ikke ved en foreløbig Lov, taget den tilbage; men den staar idetmindste saa god, som den var før, og saa meget bedre, eftersom den har ligget frem for Rigsdagen til dens Kjendelse, uden at den har gjort Indsigelse derimod. Man vilde meget godt bagefter kunne svare: Rigsdagens Medlemmer have lært denne foreløbige Lov at kjende, syntes de ikke om den, da havde de Forslagsret, og den skulde de have brugt, for at bringe den ud af Verden, og da de ikke have gjort det, saa er det et Beviis paa, at de have fundet den god i den Skikkelse, og den hviler som en Lov, der kan sættes i Kraft igjen ved en kongelig Anordning. Det er dette, som ikke er blevet tilstrækkeligt paaagtet i vore statsretlige

Systemer. Det er den Forskiel, der er imellem Lov og kongelig Anordning (Afskydelse); ja, det er netop det, vi ikke have villet begribe i det Dieblik, hvor det bedst skulde have været begrebet, men det maa trænge sig frem mere og mere; her have vi netop Forskiellen saa tydeligt, som det er muligt: en foreløbig Lov er traadt frem, og en kongelig Resolution, der suspenderer den, er ikke en Lov; den har ikke mindste Lovskraft, Kongen kan kalde den tilbage. Deri ligger altsaa egentlig Feilen, det er en constitutionel Udvikling, som vi endnu savne, den nemlig, at en foreløbig Lov kun kan sættes ud af Virksomhed ved en anden foreløbig Lov, og paa den Maade vilde altid en foreløbig Lov kunne komme frem her for Thinget ved Forelæggelse til Antagelse eller Forkastelse, det er kun den Maade, den kan komme frem paa. Naar den ærede Minister henviste til de ærede Formænds Aftale om Sager af den Natur, saa dreiede det sig, om jeg mindes ret, om, hvad man kunde kalde udtømte foreløbige Love, saadanne foreløbige Love, som have rammet en enkelt Sag, hvorved Lovens Bestemmelse er absorberet; jeg siger paa ingen Maade, at det var rigtigt, men jeg troede egentlig, at det var en eiendommelig Beskaffenhed ved Lovene, som har bragt til denne, som det forekommer mig, noget usfuldstændige og eiendommelige Betragtningssmaade. Jeg kan ikke nøie huske Forholdet, men jeg kan erindre, at de fleste foreløbige Love, vi af og til have havt, og som Ministeren har nævnt, have været angaaende Udskrivning af Mandskab; de have rammet en eneste Kjendsgjerning; naar den har været udtømt, har Loven været fuldstgjort, og der forelaae ikke noget Mere. Her have vi netop nu en heldig Stilling for at behandle